הַשָּׁעוֹן הַמְעוֹרֵר

יוֹם אֶחָד חָשַׁב נַעַם שֶׁשָּׁמַע אֶת הַשָּׁעוֹן
מְצַלְצֵל, לַכֵּן אָמַר "מוֹדֶה..",
נָטַל יָדָיו וְמַהֵר קָם.
לָבַשׁ בְּגָדָיו, שָׂתָה וְאָכַל,
רָצָה לָרֶדֶת, הָלַךְ כְּבָר אֶל הַדֶּלֶת.
לְפֶתַע....
צְל...צְל... הַשָּׁעוֹן הַמְעוֹרֵר מְצַלְצֵל...
הָאֵם שָׁאֲלָה: "מָה קָרָה נַעַם?
לָמָּה אַתָּה מְמַהֵר כָּל-כָּךְ הַיּוֹם?"

עָנָה נַעַם: "הַשָּׁעוֹן הַמְעוֹרֵר אֲחֵר!".
הָאֵם צָחֲקָה וְאָמְרָה:
"הַשָּׁעוֹן הַמְעוֹרֵר לֹא מְאַחֵר.
אַתָּה קָמְתָּ עוֹד טֶרֶם שָׁמַעְתָּ אֶת קוֹל
הַשָּׁעוֹן..."
שָׂמַח נַעַם שֶׁהַבֹּקֶר קָם לְבַד, בְּעַצְמוֹ,
אַף לְלֹא עֶזְרַת הַשָּׁעוֹן הַמְעוֹרֵר.

